

# Zalán Tibor versei

[illegible]

Egyre rosszabb volt a lelkiismeretem, egyre nyomorultabbnak, valóságos szörnyetegnek éreztem magam. Mert mindenki változott. És mindenkinek sikerült eszmét fordítania. A legveszettebbül csaholó kutya álltak be az üldözöttek kórusába. És már ellenem védik azokat, akikkel együtt voltam. Már ők vannak velük, az üldözőik. Nyájuk verbuválódnak és falkák csatangolnak a kifosztott tájon. Aki egyedül van, csak a pusztulással számol. A sajátjával. De szeretnék valakié lenni. Csak más az emlékezetem. Nem tudok rugalmasan felejtani. Eldobált címerek között botladozom. Kitüntetésektől roskadoznak az utcai szemetesek: látom. Ha ők szembe jönnek átsompolygok a túloldalra. Nem »rossz szándékkal«, nem »bűntudattal«, megszégyenülve megyek. Ijesztenek az egyformára generálózott lelkek – azonos mezben a *volt* kis-nagy-hóhér és a *volt* kis-nagy-áldozat. Azonos a dübörgésük és a hangjuk és a bőrük mind azonosabb. Sajnos sohasem lesz belőlem orrszarvú : már nem tudok átalakulni

Szélvilág

*„Mély álom fog el arra a gondolatra, hogy  
nagyon szeretem magát...”*

[illegible]

J. A.

1.  
...s már alszom már alszom is talán  
és férgek ringatózzák körbe ezt az álmot és  
mintha húsom rohadna: édes csókjaikkal  
tapadnak rám a lüktetve zabáló  
férges Milyen  
idő hozta rám a bajt milyen idő gyilkol nyavalyákkal  
milyen idő hamvasztja el agyamban a tükröket a tükrök  
megoldhatatlan  
rendszerét És  
sasok szárnyát azokét  
miért falják fel a lángok ott fent ott fenn a csúcsok  
fölötti smaragd mezőkön  
----- Smederevóban  
utcákat faltam Lahtiban gyomron rúgott a  
magány Varsóban fáztam és hiába takartak vissza a gyermekkorig -  
és már Budapesten is vérebekkel környékez az idő Pedig  
én akartam megírni a szerelmesverseket melyekben önmagára  
tekint vissza a jövő század és én akartam megírni  
mindent magáról de maga titok de maga nincs - - - maga  
a század legnagyobb hiánya és mi ketten sem vagyunk ma  
már többek - - - ahogy a nulla szorzata a végtelennel is semmi  
- talán: mert nem  
tudom A levegő  
ferdén zuhanó  
rétegei között jár a halál - a világról lehet csak ennyi  
mondandóm maradt és látom a halált  
: látom  
Ha lehetne és ha lenne magáról írnám az összes  
és látom a halált  
: látom  
Ha lehetne és ha lenne magáról írnám az összes  
szerelmet  
az összes lebegő fehér zsoltárt és mit törődnék a marakodókkal

szám teli lenne fűvel sárga virággal lenne teli a szám

2.

Most harapom keserű nyálam  
és homlokom támasztom a szélnek  
most az éjszakában kiáltó madár fájdalmát hallgatom  
ahogy száll s a sötét szédítő síkjaihoz verődik  
és hull a vére záporozik a halott tájra vissza  
és nem fárad soha csak halálon túl is verődik  
keserű nyálam harapdálja most a nyelvem  
és nem írhatok annak akinek írnék: magának – és nem  
szerethetem mert nincs maga és úgy képzelem hogy  
én sem vagyok már soha „soha már”  
(egy fűszál alkonyában lengett el az élet  
testtelenül valamikor – – – talán  
vagy egy hőésésben kimerült elmaradt minden  
ami hátra lehetett volna még nekem)  
– – – – – és a lélek  
vonszolja tovább a testet a közömbös elrohadt szürke tájban  
tovább egyre tovább

3.

[illegible]

[illegible][illegible]

5.  
*Nagyon szeretem magát* mert szeretni  
 mindig kell valakit egészen különben kirohad  
 fejünk alól a margarétás vánkos  
 és arcaink hasonlókká lesznek a repedezett kőhöz melyet  
 rosszkedvében vetett halott csúcsok közé az Isten  
 fogja meg kezével a kezét! s mondja „a Te kezed a másik”  
 ahogy én mondom „nincs már

[Vissza AZ IDŐ TÉRKÉPJELEI / Zalán Tibor című oldalra](#)